

L'Arbre de les Estacions Vitals

Hi havia una vegada, al mig d'un poble, un arbre molt especial. No era com els altres arbres.

Les seves fulles tenien quatre colors alhora: rosa de primavera, verd d'estiu, taronja de tardor i blau d'hivern.

Els veïns del poble l'anomenaven: L'Arbre de les Estacions Vitals.

SDI ∞
Sandra Díaz
Impulsa Inter-Generacional

Conectando generaciones, impulsando futuro

CRENCO
RECOLLECTORS DE FELICITAT
"Més, millor, compartir"

© Disseny i Autoria: Sandra Díaz Cofiné

Capítol 1 · El inici

Un dia, dues amigues de diferents edats van seure sota l'arbre. Una es deia Empatia i sempre intentava entendre com se sentien les altres persones.

L'altra es deia Solidaritat i sempre ajudava quan algú ho necessitava.

Durant un moment de silenci l'Empatia va mirar l'arbre i va dir:

—Mira solidaritat quants colors té aquest arbre.

—Sí —va dir la Solidaritat—. Cada fulla és diferent.

L'Empatia va somriure.

—Sí, però totes formen part del mateix arbre.

La Solidaritat va pensar un moment i va dir:

—Com les persones.

—Cada persona viu un moment vital diferent a la seva vida.

—Però ningú hauria de sentir-se sol.

I en aquell precís moment les dues amigues van tenir una idea.

Van decidir visitar cada fulla de l'arbre per conèixer el moment vital de les persones a cada fulla de color.

Capítol 2 · La Mia

La Primavera Vital

Sota la fulla rosa d'aquest arbre tant especial hi jugaven dos infants. La Mia, que tenia vuit anys i en Pau, que en tenia deu.

La Mia intentava pujar a les arrels de l'arbre i en Pau, li explicava com fer-ho.

L'Empatia els mirava i pensava: "La primavera és el moment de descobrir coses noves"

La Mia va mirar l'Empatia i va preguntar:

—Empatia, per què diem que tinc vuit anys si cada dia soc una mica diferent?

L'Empatia la va agafar la mà i li va dir..

—Els números només ens diuen quantes voltes hem fet al voltant del sol. Però no ens diuen qui som de veritat.

La Mia va obrir molt els ulls.

—Llavors... jo soc més que vuit?

L'Empatia va riure i va dir..

—Molt més! Ets curiosa, valenta i tens moltes preguntes. Això no té número.

La Mia va somriure.

Capítol 3 · En Marc

L'Estiu Vital

Sota la fulla verda hi havia un adolentent. Es deia Marc. Tenia el mòbil ple de missatges. Però semblava una mica trist.

La Solidaritat s'hi va acostar i li va preguntar:

—Hola, Marc.

—Sembla que estàs molt connectat...però una mica sol.

**La soledat no desitjada
no entén d'edats.**

En Marc va baixar la mirada.

—Tothom diu que, com que soc jove, hauria d'estar content.

—Però ningú em pregunta com estic de veritat.

La Solidaritat li va posar la mà a l'espatlla i li va dir.

—Sentir la soledat no desitjada pot passar a qualsevol edat.

—I jo ara t'estic escoltant.

En Marc va aixecar el cap. feia molt de temps que algú no l'escoltava de veritat.

Capítol 4 · La Laura

La Tardor Vital

Sota la fulla taronja hi havia una dona asseguda en un banc. Es deia Laura. Havia cuidat molt la seva família. Havia treballat molts anys. Però ara sentia que ningú la mirava gaire.

La Laura va dir a l'Empatia:

- Tothom em pregunta pels meus fills.
- Però ningú em pregunta comestic jo.

L'Empatia la va mirar als ulls i va dir:

- Doncs jo sí.
- Com estàs, Laura?

La Laura va quedar en silenci un moment.

- Tinc moltes coses per explicar...
- però no sempre tinc amb qui parlar.

L'Empatia va somriure amb tendresa.

- Avui m'has trobat a mi.
- Sempre hi ha algú disposat a escoltar.

Capítol 5 · El Sr. Joan

L'Hivern Vital

Sota la fulla blava hi era el Sr. Joan. Havia viscut moltes coses al llarg de la seva vida. Sabia moltes històries. Però sovint estava sol.

La Solidaritat s'hi va acostar.

—Bon dia, Joan.

—M'han dit que saps fer estels de paper.

—Ens ho ensenyes?

El Sr. Joan va obrir molt els ulls.

—Fa molt temps que no en faig...

La Solidaritat va somriure.

—Doncs avui en farem un.

—I demà vindrà la Mia.

—I també en Marc.

El Sr. Joan va començar a somriure.

—Qui diu que l'hivern ha de ser fred?

Capítol 6 · Totes les estacions juntes

Aquell vespre, sota l'arbre, es van trobar: La Mia, en Pau, en Marc, la Laura i el Sr. Joan. També hi havia l'Empatia i la Solidaritat.

Cada persona vivia una estació diferent de la seva vida, independentment de la seva edat. Però junts formaven l'arbre complet.

La Mia va preguntar:

—Joan, com era el món quan eres petit?

La Laura va dir:

—Marc, m'ensenyaries a fer una videotrucada?

L'Empatia va mirar a la Solidaritat i li va dir..

—Veus? No eren les edats el que els separava.

La Solidaritat va respondre:

—Era només que no es coneixien i no s'escoltaven prou.

—Quan les persones es miren de veritat, la sensació de soledat no desitjada es redueix o deixa d'existir.

No som només la nostra
edat.

Som el moment de la vida
que estem vivint.

